

DE KLEINE MEESTER

Ik schoof het gordijn van de slaapkamer open. De stralende lentezon verlichtte een wereld vol dauwdruppels, nog wat kil, maar veelbelovend.

"Eigenlijk zou ik me nu gelukkig moeten voelen" dacht ik. Maar toen werd mijn aandacht afgeleid door een gebeurtenis aan de andere kant van de ruit.

Een grote hommelmaderde het glas en deed verwoede pogingen om er doorheen te komen. Ik sloot het raam. "Je kunt beter buiten blijven, hommelm. Dat is veel gezonder voor je."

Nu wist u dat misschien nog niet, maar dieren kunnen praten. Door rechtstreeks hun gedachten over te brengen of zo. Dat doen ze niet vaak, maar dit was een van die zeldzame gelegenheden.

"Is het waar, Grote Meester?" zei de hommelm, door het glas heen.

"Zeker", antwoordde ik argeloos. "Binnen vind je immers geen ..."

"Heb jij ooit ervaren hoe het is om een insect te zijn?" viel de hommelm me plotseling in de rede.

"Nou, eh ... dat nou niet, maar ..."

"Heb jij ooit beleefd hoe het is om zo klein te zijn dat je je in een bloem kunt verschuilen?"

"Natuurlijk niet, maar toch ..."

"Heb jij ooit gevoeld hoe het is om te vliegen in de ochtendlucht, met de zon op je vleugels?"

Ik begon me wat ongemakkelijk te voelen, maar gelukkig keerde mijn welbespraaktheid nu terug.

"Binnen heb ik een dik boek over insecten. Daar staat precies in hoe jullie hommels leven. En geloof me, in een slaapkamer is niets te vinden wat voor jullie nuttig is. Je zou er misschien wel omkomen van de honger."

"Aha", zei de hommelm. "Nu wordt het me wat duidelijker. Je hebt ons bestudeerd, en toen bedacht dat ik beter buiten kan blijven."

"Precies", antwoordde ik, blij dat hij me eindelijk begreep. "Mensen kunnen over de dingen nadenken."

"Ja ja" mijmerde de hommelm hardop. "Bedacht met diezelfde creatieve geest die je ook geholpen heeft aan je spinnenfobie, je watervrees, je levensangst, ..."

Met een zucht duwde ik het raam wijd open. "Okee hommelm, je hebt gewonnen."

Ik verwachtte dat hij naar binnen zou vliegen, maar hij bleef voor het open raam in de lucht hangen.

"Waarom kom je nu niet binnen?"

Er klonk een lichte spot in zijn stem. "Omdat ik geleerd heb dat het soms heel nuttig kan zijn om naar een ander te luisteren, zelfs al lijkt het nog zo onbeduidend wat hij te vertellen heeft. Maar nu moet ik voor m'n ontbijt gaan zorgen."

Met een ruk draaide hij zich om en vloog weg, mij in verbijstering achterlatend. Maar plotseling maakte hij een zwenking en kwam weer terug.

"Sorry. Dat was natrappen. Zo moeilijk om dat niet te doen. Ik moet nog veel leren."

Terwijl hij weer wegvloog riep hij over z'n schouder, voor zover hommels die hebben: "We komen er wel, allebei."

Het leek al wat minder kil buiten. Dit ging vast een prachtige lentedag worden. Ik geloof warempel dat ik me even gelukkig voelde.

Kees Niestadt
April 1995